Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація „Svoboda" 30 Montgomery St Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807 з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200 з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 132. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЛИПНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 16, 1982 No. 132. VOL. LXXXIX.

Назначений на віцепрезидента банку в Шрюсбері

Українська громада в Бостоні може похвалитися багатьма членами, які осягнули високі, чи то наукові, чи професійні досягнення. Зараз маємо на думці бостонця інж. Богдана Смолинського, замешкалого під цю пору в Шрюсбері, Масс. В травні ц.р. „Шрюсбирі ґазет" в рубриці „Who's News" помістила повідомлення про номінацію інж. Б. Смолинського віцепрезидентом місцевого Ґаранті банку. Інж. Смолинський закінчив вищі студії в інституті Франкліна і в Норістерн університеті.

Інж. Б. Смолинський

Інж. Смолинський із своєю родиною відомий усій бостонській громаді. Належить до парафії Христа Царя в Бостоні, є членом її хору і інших організацій, щирий жертводавець на церковні і громадські цілі. Його мати Анна і дружина Таня — активні члени СУА, а діти: Рома, Адріян і Христя, взірцеві пластуни станиці Бостону і, хоч мешкають серед цілковито чужого оточення, говорять дуже гарно українською мовою. Ціла родина належить до УНСоюзу.

Появилася книжка С. Караванського

Філядельфія, Па. — У видавництві „Київ" вийшла друком збірка віршованих гуморесок Святослава Караванського „Гумористичний Самвидав". Мистецьке оформлення та ілюстрації філядельфійського митця Юрія Гури. Це четверта книжка автора, що вийшла у вільному світі.

Збірка має десять тематичних розділів, де представлено безцензурну гумористичну творчість народів СССР у літературній обробці автора відповідно до тем: „Засади совєтсьої влади", „Людські права", „Плянова економіка", „ Наука, культура, медицина" тощо.

Зібрані у збірці віршовані гуморески дуже вдало ілюструють совєтський спосіб життя та його „красоти". Поява збірки додасть різноманітности до продукції українського гумористичного цеху у вільному світі...

Своє видання збірка завдячує широко проведеній передплаті, яка зібрала достатнє число передплатників Протягом найближчих днів видавництво розішле книжку любителям гумору, які заздалегідь прислали передплату. Для тих, хто не встиг своєчасно замовити збірку, видавництво зарезервувало певне число книжок, які ще не пізно набути, виславши чек на суму 10 долярів на адресу : Kyiv Publishing 4800 N. 12th St., Philadelphia, Pa. 19141.

ШУЛЦ ОБОРОНЯЄ ІЗРАЇЛЬ І ПРАВА ПАЛЕСТИНЦІВ

Вашінґтон. — У першому дні переслухання у Сенаті новонайменований державний секретар Джордж Шулц заявив, що ніхто не повинен мати сумнів щодо зобов'язання З'єднаних Стейтів Америки відносно Ізраїля, але рівночно ЗСА й інші країни світу повинні ближче поцікавитись проблемами палестинців, без ров'язки яких не буде миру на Близькому Сході. Як наглядний приклад свого твердженняк, Шулц вказав на події в Ливані.

Політичні спостерігачі і деякі американські газети звертають увагу, що це мабуть перший раз офіційний речник, хоч не потверджений Сенатом, висловив симпатію до палестинського населення, не конче до Палестинської Визвольної Організації, яка, на думку Шулца, може включитися у процес переговорів про право для палестинців тільки після того, як виречеться терористичних акцій і визнає право Ізраїля на самостійне існування.

У приблизно сім годинні́м зізнанні перед сенатською Комісією для закордонних зв'язків, Шулц запропонував збалянсовану політику на Близькому Сході з особливим наголошенням приязні Америки до Ізраїля, який, як мала держава, повинен мати усі засоби і модерну зброю, щоб могти оборонити себе перед можливою аґресією з боку сусідів.

„Я поділяю думку і стратеґію теперішньої Адміністрації на Близькому Сході у відношенні до Ізраїля і заприязнених із ЗСА арабських країн і хочу вірити, що демократична держава Ізраїль респектуватиме оборонну стратеґію ЗСА безпосередньо і посередньо цілого західнього світу", — заявив Шулц у своєму зізнанні,

Ніхто навіть не сумнівається, що Шулц буде потверджений Сенатом на пост державного секретаря, хоч йому чимало треба було вияснювати раніші і теперішні його зв'язки з арабськими країнами у торговельних справах.

В голосуванні на сесії Комісії для закордонних зв'язків Шулц одноголосно потверджений на становище державного секретаря. Загально думають, що голосування в Сенаті та відбудеться ще до кінця цього тижня.

ЗСА обвинувачують СССР у фальшуванні документів

Вашінґтон. — Речники Адміністрації президента Роналда Реґена обвинуватили Совєтський Союз у фальшуванні листів і документів, які нібито писали американські чинники, а навіть сам Президент, для того, щоб викликати у світі замішання і недовір'я до американських закордонних дій. Другою основною метою, — кажуть деякі політичні спостерігачі, — є викликати застереження до політики З'єднаних Стейтів взагалі, а теперішнього республіканського уряду зокрема.

Як приклад, речники Білого Дому вказали на листа нібито написаного президентом Р.Реґеном до короля Еспанії Хуана Карльоса ще в жовтні 1981 року, у якому президент ЗСА мав доражджувати королеві, щоб Еспанія приступила до Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) і щоб Х. Карльос постарався усунути від впливу тих осіб, які є проти цього. Після основної перевірки показалось, що ані Білий Дім, ані Державний департамент, ані президент Реґен особисто ніколи такого листа не висилали.

Очевидно, цей й багато подібних листів зручно розповсюджується серед кореспондентів, щоб вони могли якнайскорше попасти на сторінки преси чи були б використані іншими засобами масової інформації. Траплялися випадки, що деякі закордонні дипломати „попались на вудку" цієї провокації і шукали опісля підтвердження тієї чи іншої вістки у Вашінґтоні чи амбасадах ЗСА за кордоном, а багато газет публікували ці фальшивки на своїх сторінках. У випадку „листа Реґена" трапилася подвійна провокація, бо не знайшовши відповідного відгуку на „перший лист", автори фальшивок вирішили опублікувати його вдруге. Перший раз вони переслали „звернення Реґена" до еспанських журналістів, а другий раз розповсюдили під час одної сесії Мадридської конференціїл для справ безпеки в Европі. Після другого розповсюдження деякі еспанські газети звернули увагу, що „лист Реґена" може бути совєтською фальшивкою. Держаний департамент, не маючи достатніх на це доказів, не вийшов з формальним обвинуваченням Москви, хоч ніхто у Вашінґтоні не сумнівається, що характер підступного діла і поведінка Кремля під час дискусії про приступлення Еспанії до НАТО, виразно виказують на авторів фальшивок.

Речник Державного департаменту, який однак не бажав бути названий по імені, заявив, що не зважаючи на неформальність цієї справи „у Москві повністю нас зрозуміли". Запитаний чи американська розвідка також займається фальшуванням документів, не названий по імені речник відмовився від коментарів на цю тему, але підкреслив, що якщо займалася б, то Москва вже давно підняла б крик з цього приводу.

ЗВІЛЬНИЛИ ДЕЯКИХ ЗАКЛАДНИКІВ У ПОЛЬЩІ

Варшава, Польща. — Західні кореспонденти інформують, що так звана Військова рада національного спасіння у Польщі, яка являється фактичним керівником усіх державних справ від часу проголошення воєнного стану у тій країні в дні 13-го грудня 1981 року, правдоподібно „потихо", без розголосу в пресі, звільнила деяких закладників, зокрема членів вільної профспілки „Солідарність" і активістів інших дисидентських груп. Серед звільнених мав би бути також Мацек Куронь, 22-річний син Яцека Куроня, провідника одної дисидентської групи, яка відігравала провідну ролю у формуванні незалежного від компартії професійного робітничого руху, який пізніше прибрав собі назву „Солідарність". Я. Куронь все ще перебуває у в'язниці.

В кінці минулого тижня, М.Куронь був звільнений з ув'язнення і прибув до родини у Варшаві. Згідно з його опінією в тому самому часі були звільнені також інші в'язні. Мама М. Куроня, Гразина, яка також була інтернована на протязі довшого часу, була звільнена раніше, приблизно чотири тижні тому, з причини захворіння на туберкульозу. Тепер вона перебуває у лікарні в Лодзі. У Польщі поширились поголоски, що взагалі Військова рада плянує звільнити до кінця серпня ц.р. усіх 2,500 інтернованих. Процес звільнення, — кажуть політичні спостерігачі, — є мабуть також повязаний із закликом деяких профспілкових діячів встановити мораторіюм між „Солідарністю" і урядом і до кінця липня не влаштовувати жадних страйків, демонстрацій, антиурядових акцій тощо.

Як відомо, на 20-те липня припадає у Польщі національне свято звільнення від фашистського поневолення, яке теперішні керівники хочуть замаркувати якимсь важливим потягненням. Близькі до уряду кола натякають на масову амнестію, як одну з форм замирення комуністичної влади з народом. Західні кореспонденти кажуть, що ситуація також на господарському ринку дещо покращала, а в крамницях помітно збільшились товари першої потреби, головно м'ясо, молоко і молочні продукти.

Основною ціллю уряду є правдоподібно підкреслити, що життя в Польщі повертається повільно, але систематично до нормального стану. Інші джерела знову кажуть, що це так польські урядові кола підготовляють ґрунт до чергового приїзду Папи Івана Павла II до своєї батьківщини, побоюючись що в існуючій тепер ситуації, без лібералізації режиму, його приїзд міг би стати іскрою до нової пожежі, тобто до нових протестів і демонстрацій.

ІРАНСЬКІ ВІЙСЬКА ЗАГЛИБЛЮЮТЬСЯ НА ІРАКСЬКУ ТЕРИТОРІЮ

Вашінґтон. — Офіційні речники Адміністрації Реґена інформують, що інвазія іранської армії на Ірак, яка розпочалася у вівторок, 13-го липня ц.р., продовжується з повною силою. Центр атаки, як вже раніше було передбачено, спрямований на портове місто Базру, у якому не тільки сконцентрована іракська воєнна фльота, але також більшість нафтових піль. Більш того, іранське командування розкинуло пропаґандивні летючки, у яких говориться про цілковите „визволення іракського народу з-під диктатури президента Саддама Гуссейна.

Ірак не залишається позаду. Численні кореспонденти інформують, що іракське летунство збомбило нафтову індустрію Ірану на острові Карґ, а також три інші західні міста. Сотні осіб згинуло під час цієї атаки, а матеріяльні втрати обраховуються на мільйони долярів. Американська військова розвідка підтвердила раніші поголоски про поширення боїв, у яких, згідно з цими інформаціями, беруть участь приблизно по 100,000 вояків з кожної сторони.

Очевидно, із самої фронтової лінії надходять дуже контроверсійні повідомлення: іранці твердять, що їхні війська заглибились 12 миль в іраксьу територію; Ірак натомість каже, що вже розпочалася успішна контратака його армії проти іранських напасників. Існує військова цензура, і західних кореспондентів ані одна сторона не допускає до місцевостей, у яких відбуваються бої, так що у багатьох випадках кореспонденти не мають змоги перевірити правдивости урядових інформацій.

Існує побоювання у політичному світі, що релігійний фанатик і диктатор Ірану аятолла Хомейні і його спомагачі намагатимуться не тільки розправитись з Іраком, але також з іншими мусулманськими країнами, невтральними чи ворожо наставленими до Хомейні, якщо б їхня акція проти С. Гуссейна увінчалася успіхом.

У Вашінґтоні, речник Білого Дому Леррі Спікс заявив, що З'єднані Стейти Америки залишаться невтральними у цій іранськоіракській війні, хіба інтереси Америки були б порушені на Близькому Сході. Лідер республіканської більшости в Сенаті Говард Бейкер відмітив, що було б також недобре, якщо б до влади в Іраку прийшли шіїти, які тепер творять там більшість населення.

Відновлена війна між Іраном і Іраком, — кажуть численні політичні діячі, — може мати вплив на продукцію, а головно на експорт нафти до ЗСА й інших, зокрема европейських країн, а при довшому триванні війни — причинитися до економічного застою і хаосу. Інші економісти натомість кажуть, що навіть, якщо б ті дві країни цілковито припинили експорт нафти, то другі країни ОПЕК мають достатню кількість запасів цього сирівця, щоб забезпечити потреби дотеперішніх відборців.

Філядельфійська Округа УНС влаштовує Союзовий День

Філядельфія, Па. (с.г.). — Минає три декади від часу, як філядельфійська союзова Округа майже кожного року влаштовує Союзові Дні або інші подібні імпрези, завданням яких є в першу чергу пропаґувати добре ім'я Українського Народного Союзу, а також дати нагоду для зустрічі союзовців з різних місцевостей.

У зв'язку з цією традицією, цього року, згідно ухвали Річних зборів Округи, Союзовий День відбудеться в неділю, 15-го серпня, на посілості Українського Спортового Осередку „Тризуб" в Горшам, Па., при дорогах Кавнті Лайн і Ловер Стейт рд.

Приготуванням Союзового Дня займається Управа Окружного Комітету, головою якого є Петро Тарнавський, а допомагають йому всі члени Управи. Спільно вже відбуто ряд засідань і обговорено всі ділянки перебігу свята. Атракцією свята буде виступ молодих танцюристів з околиці Басейну Твердого Вугілля — Шамокіну, де тому 88 років вуглекопи-піонери поклали ґранітні підвалини для Українського Народного Союзу, найстаршої української установи в діяспорі.

Танцюристи — це ансамбль Українського Клюбу св. Михаїла в Фраквіллі, Па. Тому, що клюб був заснований при церкві св. Михаїла, то ансамбль тісно співпрацює зі згаданою церквою.

Танцювальний ансамбль із Фраквіллу, Па., який виступить під час Союзового Дня. У другому ряді (справа) біля о. шамб. Йосифа Баци стоїть керівник ансамблю, Марія Ганчер.

Членами ансамблю є діти третього й четвертого покоління, нащадки перших еміґрантів-піонерів, які прибули до тих околиць з Лемківщини і Закарпатської України, а популярно звали себе „русинами і австріяками". Проте молоді танцюристи називають себе українцями і є горді з того, що продовжують українські традиції. Душею і опікуном та менажером ансамблю є Марія Ганчер. Сама вже з третього покоління, вона затримує всі українські традиції говорить і співає гарною українською мовою. До ансамблю належить її доня і син, а коли треба, то й вона танцює з танцюристами.

Під час свята будуть відзначені та вшановані заслужені союзові діячі-піонери з відділів філядельфійської і сусідніх округ. Для дітей будуть різні несподіванки під керівництвом інж. Івана Скіри. Теж буде забава, а до танців гратиме популярна оркестра „Вечірня Зірка". Будуть також цінні виграші для гостей. Діятиме кухня з традиційними українськими стравами, а для спрагнених будуть гарячі і зимні напитки.

До участи в цьому святі — Союзовому Дні — Управа Окружного Комітету запрошує все союзове членство і всіх земляків Філядельфії та сусідніх місцевостей. Також запрошено сусідні округи Пенсильванії та Ню Джерзі, Ню Йорку і Мериленду.

Слід згадати, що коли б не дописала погода, то це свято відбудеться в залі клюбу на посілості „Тризуба", який вже вповні викінчений до вжитку. Слід додати і це, що посілість „Тризуба" обіймає 38 акрів землі, де є чудовий парк для відпочинку для всіх під час горячих літніх днів. Тому Управа Союзової Округи доражує всім членам у вільний час їхати на „Тризубівку".

ДОВГА ПЕРЕСПРАВА ПОМІЖ МЕШКАНЦЯМИ Лонґ Айленду (особливо в околиці Айсліпу, де розміщується психіятричний центр Пілґрім, велика лікарня для умовохворих, де багато вільних тепер приміщень) і стейтовими властями Ню Йорку, які вирішили перевести до цих приміщень (відповідно укріплених і пристосованих для в'язниці) кримінальних злочинців з переповнених інших стейтових тюрем, увінчалася перемогою стейту. Апеляційний суд відкинув скаргу повіту і мешканців повіту Саффок стримати цей перевіз ув'язнених в їхню околицю. Тепер перша тисячка в'язнів незабаром прибуде в ці приміщення, що досі стояли пусткою, відколи багато психічнохворих пацієнтів переведено із стаціонарного на амбуляторне лікування.

У світі

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО ВЖЕ МИНАЄ П'ЯТИЙ тиждень від початку військових акцій ізраїльської армії в Ливані, метою якої було цілковито усунути Палестинську Визвольну Організацію і її збройне рам'я з тієї країни, офіційні ливанські чинники ще й досі не зуміли підрахувати втрат в цивільному населенні, яке дуже потерпіло від згаданих акцій. Хаос війни і ливанська незорганізованість, — кажуть політичні спостерігачі, — не дають можливоти докладно зайнятися цими справами, бо траплялися випадки, головно біля і в самому Бейруті, що цивільних людей ховали військовики у масових гробах, без жадної статистики. Офіційні речники Ливану й Ізраїля не погоджуються з ранішими циферними даними — 10,000 вбитих, 60,000 поранених і понад 100,000 бездомних, — що подавали на сторінках преси закордонні кореспонденти і деякі працівники Міжнародного Червоного Хреста. Червоний Хрест пізніше підніс навіть цифру бездомних до 300,000 осіб.

КИТАЙСЬКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА, враховуючи нові види зброї, зокрема нуклеарної, правдоподібно мінятиме цілу стратеґію оборони, доказом чого можуть послужити недавно відбуті в КНР військові маневри із штучним застосуванням нуклеарної зброї з боку Китаю і Совєтського Союзу. Західні військові кола кажуть, що метою маневрів було оборонити велику частину території у першому дні нападу на Китай великих совєтських армій, а рівночасно зберегти головну масу китайської армії перед нуклеарними ракетами. Поінформовані джерела кажуть, що у маневрах, які відбувалися у недалекій віддалі від китайсько-монгольського кордону брало участь кількасот тисяч китайських вояків. Китайські газети помістили відносно скупі інформації і фоторепортажі з відомим атомовим „грибком" видним далеко по стороні „ворожих" частин. Покищо невідомо, що вживали китайці для штучного „вибуху атомової бомби".

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО РОЙТЕРСА ІНФОРМУЄ, що в Афганістані знову з повною силою розгорілася боротьба між повстанськими загонами Афганського визвольного руху і реґулярними частинами совєтської і афганської армій, які розпочали широкий протинаступ проти партизанів. Поінформовані джерела кажуть, що повстанці покищо відтягнули свої головні частини з місцевости Паґман, поблизу столиці Афганістану Кабулю, не витримавши сили артилерійського й летунського вогню та наступу великих армійських частин. Офіційна телевізійна сітка в Кабулю показала навіть на екранах здобуття міста Паґман совєтськими військами і закликала цивільне населення повертатися до нього та розпочинати нормальне життя. Цього заклику, очевидно, не послухало населення у побоюванні, що партизанські частини можуть започаткувати контратаку для відзискання позицій.

ВОЄННІ КОРАБЛІ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ ВСЕ шукають собі клопоту на відкритому морі, — кажуть військові спостерігачі. У вівторок, 13-го липня, вони перехопили три японські риболовні човни і один південнокорейський у міжнародних водах, як про це виразно заявили речники обидвох урядів. Речники північнокорейського уряду відмовились від коментарів, а деякі вдавали, що нічого не знають і ніби вперше почули цю інформацію.

ПРИБЛИЗНО 300 МОЛОДИХ ПРОТИВНИКІВ війни і пропаґаторів заборони нуклеарної зброї, переважно скандинавських жінок, від'їхали 13-го липня зі Стокгольму, щоб відбути 900-милевий похід до Совєтського Союзу для відбуття там демонстрацій й інших кампаній проти припинення нуклеарного озброєння. Похід зорганізувала жіноча організація Скандинавських країн, до якої входять жінки зі Швеції, Норвеґії, Данії і Фінляндії. Похід включатиме також репрезентантів чоловічих антивоєнних організацій і совєтських жінок, якщо їм на таку участь дозволить КҐБ. Учасниці поїхали кораблем до Фінляндії, а потім мають намір відвідати ще Ленінґрад, Москву, Смоленськ і Мінськ.

В Америці

НАРОДЖЕННЯ МАЛЕНЬКОГО ПРИНЦА В АНГЛІЇ нагадало теж американцям, що тут є один родич англійського принца — попередній президент Америки Джіммі Картер, як теж перший Президент ЗСА Джордж Вашінґтон був споріднений з королівським англійським домом. Серед інших споріднених і предків другою в лінії до трону престолонаслідника принца Вілліяма були київські князі, зокрема великий князь Володимир Мономах, — пише журнал „Тайм" з 5-го липня.

ЗАПІДОЗРЕНИЙ І ОСКАРЖЕНИЙ У ГОЛОСНОМУ вбивстві трьох службовців-техніків з телевізійної сітки Сі-Бі-Ес і двох молодих жінок з фірми діямантів і золота в Ню Йорку Доналд Неш, — він же Доналд Дж. Баверс, він же Моріс Рубін, — бороніться сліпотою. Ці дві жінки погодилися були свідчити проти власників — подружжя Марґолісів, перед федеральним судом у справі розкриття пропажі шести мільйонів долярів з фірми. Через це цей власник і його жінка перебувають теж під слідством. Тим часом Неш, оскаржений наємний вбивник, запевняє лікарськими посвідками, що він зле бачить (хоч він працював, наприклад, шофером) і тому „не міг би поцілити своїх жертв з револьвера, — твердить його оборонець. Судове слідство у цій заплутаній справі продовжується.

У КАЛІФОРНІЇ ЗНОВУ ПІД ПИЛЬНУ УВАГУ населення і преси підпав т. зв. „Нобель-Сперм-Бенк" — сховище сперми від чотирьох нобелівських учених, щоб у той спосіб, неначе, дбати про „геніяльних" новонароджених. З того „Нобель-Сперм-Бенку" лікарі штучно запліднюють бажаючих жінок. І ось народилася така дитина в однієї жінки, яка виявилася сама кримінальною підсудною за знущання над своїми першими двома дітьми. Тепер, — пишуть газети, — невідомо, які „ґени" переважатимуть в анонімних дітей цих учених — нобелівських лавреатів: чи материнські, чи батьківські?

ХОЧ СВІТОВА ВИСТАВКА В НАКСВІЛЛІ, ТЕННЕСІ, триває щойно два і пів місяця, то вже п'ять мільйонів відвідувачів побували на ній. Це означає, що, не зважаючи на всі попередні труднощі, загально виставка успішна під кожним оглядом, особливо під матеріяльним для мешканців і бизнесу цього університетського міста, де є 180,000 населення. Виставка заплянована на сім місяців.

ЗАКОН ПРО ДОЗВІЛ ПУБЛІЧНОЇ МОЛИТВИ В школах підписав ще один стейт, Алабама, хоч опоненти молитви заповіли дальшу боротьбу в судах. Губернатор стейту, підписуючи закону, був свідомий цього, що атеїсти й інші громадяни відкличуться з цим до Верховного Суду.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00.
UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Чудо техніки

У жовтні 1957 року весь світ ахнув з дива, коли Советський Союз після довгої засекреченої підготови випустив в космос свого першого „Спутніка". Від того часу розпочалися перегони між великодержавами у дослідах космічних просторів. Америка „наздігнала і перегнала", Советський Союз, бо першими були американські астронавти Ніл Армстронґ і Едвін Олдрін, які свої стопи поставили на Місяці, привізши відтіль мішки землі і різного каміння. Буквально десяток різних советських і американських космічних кораблів кружляли вже в міжчасі довкола земної плянети, виконуючи щораз інші місії. Бували й зустрічі американських астронавтів і советських космонавтів у космосі. Бувало, що одні і другі „проходжувались" у космічному просторі, в якому немає земного притягання; там людські тіла, як і інші матеріяльні речі, є невагомі. Людська винахідливість переборола таку, здавалося, непереможну перешкоду, як страшенна спека, яка витворюється під час тертя предмету, що пролітає з велетенською швидкістю з космосу через пояс повітря, що оточує землю, і де все спалюється (наприклад метеорити). Астронавти чи космонавти, завдяки вогнетривалому матеріялові, що викриває їхні космічні кораблі, щасливо перелетіли вділ через атмосферу і врешті, їхні ракети (супутники) як спадуни, приземлювалися в означені місця на морях (чи на суші, як в советах), де чекали вже на них рятункові човни (чи інші рятункові угіддя).

Створено вже цілі „космічні лябораторії", заведено „космічну комунікацію", передаючи через сателітів те чого не можна передати наземним способом. Тільки спеціялісти, тільки видатні фахівці орієнтуються у тій окремій великій ділянці науки і техніки, яка для решти ляїків цілком незрозуміла, таємна, нерозгадана. Можна тільки подивляти, до чого здатний людський ум, які чудесні людські машини може створювати людська винахідливість і технічна здатність, і яка глибінь людського духа, що вміє ті машини підпорядковувати собі задля поглиблювання цивілізації.

А що світ знаходиться у хронічній напрузі — у постійному страху, щоб не прийшло до нового великого збройного зудару, то обидві сучасні суперпотуги — американська і советська — намагаються використати космічні простори для воєнних цілей. І хоча підписано ніби договір, щоб такого не робити, нема ще космічної поліції, яа перешкодила б таким експериментам.

На початку липня Америка здійснила ще один осяг — після семиденної мандрівки американський космічний корабель „Колюмбія", облетівши Землю 113 разів, осів не на воді, а на цементовому підложжі далекого військового летовища у каліфорнійській пустелі, покотившись ще по твердій їздні, як літак, довжиною 15,000 стіп із швидкістю 235 миль на годину, та зупинившись докладно у визначеному часі і визначеному місці, наче за помахом чудодійної палички.

Це справді чудо техніки, яким може чванитися людина. Досягти цього не було легко. Були й смертельні жертви і по американському і по советському боці, але це краплина в порівнянні з тими морями жертв, якими є, наприклад, щорічні жертви американських автомобільних катастроф. Тому й правильно президент Реґен, вітаючи цих останніх героїв космосу з їхнім успіхом, заповів, що Америка продовжуватиме досліди над космосом і буде старатися знайти фонди на це велике діло.

А втім мимохіть насувається думка: яке це парадоксальне явище, що поруч із таким гігантським успіхом у ділянці техніки і поруч із такими астрономічними сумами, що їх треба видатковувати на такі подорожі у космос, тут, на нашій сірій землиці, в країнах, які здобуваються на творення таких технічних чудес, все ще існує жалюгідний примітивізм: адже в Советському Союзі, який недавно вислав у космос свого сателіта з двома власними космонавтами плюс один французький гість-фахівець, і всі вони щасливо вернулися до Советського Союзу, все ще в „люксусових" готелях Інтуриста нема туалетного паперу і всі господині в СССР, за виїмком хіба дружин советських комуністичних вельмож „совбурів", ходять з „авоськами" на раменах: „авось" вдасться купити фунт м'яса і загорнути його у принесену з собою стару газету... А в Америці існує такий парадокс, що у метрополії світу Ню Йорку муляють очі на вулицях гори сміття і кружляють підземки — найбрудніші з усіх підземок у прерізних великих містах різних країн світу, де ще й бешкетують вуличні злочинці. Як це можливо, що людський ум, здатний придумувати високі чудеса техніки, не здатний видумати лік на страшну недугу пістряка, або не здатний натхнути автомобільних водіїв обох статей такою мудрістю, щоб не пускались у дорогу у підхмеленому стані, бо цим спричинюють пересічно по 50,000 вбитих щорічно на американських шляхах?!

Можна по-філософськи потішати себе, виправдуючи ці парадокси твердженням, що ціле наше життя складається з парадоксів — з переплітання великих і дуже малих подій, з радощів і смутків, із пеанів на честь щастя і здоров'я і гірких докорів на адресу несподіваних ударів долі. Так створив світ Господь, і мудрий геній Шевченка диктував правду: „не нам Твої діла судить..." Подивляймо чудеса техніки, подивляймо розум і конструктивну вигадливість людини та стараймося, щоб не протиставити їм зразків примітивізму, що його треба викорінювати, де б він не проявлявся.

ЄВГЕН ГРИЦЯК: „ЧОМУ ПОГРОЖУЄТЕ МЕНІ СУДОМ?"

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — На Захід дістався відкритий лист колишнього довгорічного українського політв'язня Євгена С. Грицяка до Л. Брежнєва. Зі змісту листа видно, що КҐБ робить спроби влаштувати судову розправу над Є. Грицяком за те, що його книжка „Короткий запис спогадів" була опублікована за кордоном.

Є. Грицяк народився в 1926 році на Івано-Франківщині. В часі війни підлітком співпрацював з українською молодечою організацією, яка готувала молодь до боротьби з німецькими окупантами. В 1944 році був мобілізований до „штрафного батальйону" до Червоної армії, брав участь в боях з німцями, був поранений і навіть нагороджений медалями. В армії перебував до 1949 року, коли його арештували і засудили на кару смерти за українські самостійницькі переконання, що згодом було замінено на 25 років ув'язнення. Після звільнення його регабілітували і він повернувся у рідні сторони, де живе у селі Устя Івано-Франківської області. Нижче публікуємо повний текст відкритого листа:

„Генеральному Секретареві ЦК КПРС,
Предсідникові Президії Верховної Ради СРСР
Леонідові Іллічу Брежнєву,
товаришеві по фронтові, по перу,
по тому самому Радянському громадянстві.

Шановний товаришу Леоніде Іллічу Брежнєв!

‚Що ж це за товариш мені з'явився?' — мимоволі запитаєте Ви, якщо прочитаєте моє до Вас звернення.

І це вповні природно, бо і я сам радше назвав би себе Вашим антиподом ніж товаришем: адже насправді наша товариськість цілком формальна, а не справжня.

А почалося воно ще тоді, коли Ви очолювали політвідділ 4-го Українського фронту, а я у складі 265-ої окремої штрафної роти того ж фронту ‚спокутував свою першу провину перед батьківщиною'.

Як бачите, наші життєві шляхи ще тоді не сходилися разом, а після війни і служби в армії вони розійшлися ще більше: Ви пішли по лінії служіння батьківщині на найвищих і найвідповідальніших партійно - державних постах, я — по лінії дальшого ‚спокутування провини перед батьківщиною' у так званих Виховно-трудових таборах. Вас батьківщина відзначила золотими медалями і найвищими повновластями, мене — табірним номерним знаком і позбавленням всіх прав. Ваш шлях широкий і світлий, мій — вузький і похмурий.

Але кожній людині перед закінченням її шляху (яким би він не був) хочеться оглянутися назад, згадати важливіші його етапи і, якщо є така можливість, зберегти їх на папері. І це ми обидва зробили: Ви написали відому цілому світові Трилогію спогадів, в якій викарбували важливіші етапи Вашого світлого шляху, я ж зробив мало кому відомий Короткий запис спогадів, в яких зберігся лише один, але на мою думку — найважливіший етап мого похмурого шляху.

І хоч ми писали свої спогади, виходячи з протилежних позицій і на різному рівні, нас все ж об'єднує те, що обидва ми писали чисту правду про те саме, цебто про радянську дійсність. Іншими словами, ми описали дві різні сторони тієї самої медалі. А оскільки ми писали у тому самому жанрі, я здобувся на відвагу назвати Вас ще й ‚товаришем по перу'.

Третє і в правному відношенні найважливіше, наша товариськість полягає в тому самому радянському громадянстві.

Слід, одначе, відмітити, що я не народився у Радянському Союзі і радянське громадянство дістав проти своєї волі.

Тому, і не лише тому, я уже двічі подавав офіційну заяву у відповідні органи радянської влади з проханням дозволити мені і моїй сім'ї виїхати з СРСР. Але одержав категоричну відмову і до сьогодні залишаюся радянським громадянином.

Не звертаючи уваги на все це, мені все ж приємно визнати, що всі громадяни Радянського Союзу рівні перед законом, і рівночасно прикро усвідомити собі, що радянська влада не завжди цьому законові підпорядковується. А коли є можливість не підпорядковуватися законові або обійти його, значить закону — немає!

Візьмімо для прикладу нас з Вами. Обидва ми рівноправні громадяни Радянського Союзу; як я вже згадував, обидва ми написали свої спогади. Ви писали про свій шлях, я — — про свій. Але обидва ми писали про те, що бачили, самі пережили і що найбільш яскраво запам'яталося у нашій пам'яті.

Ви опублікували свої спогади у Радянському Союзі і закордоном, я — лише закордоном. Але Вас не викликають в КҐБ, як мене, і не питають, яким шляхом Ви передали закордон свої спогади; від Вас не вимагають відречення від своєї праці, Вам не погрожують судом, на Вас не наставляють провокаційні сільця. Навпаки, Вас прославляють і Вами захоплюються.

Тепер я хочу запитати Вас, чому стається так, що дві однакові події двох рівноправних громадян так

(Продовження на стор. 3)

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Пікетую...

Відмолившись на св. Івана в церкві св. Юра в Ню Йорку, в товаристві ще одного Івана ми їхали долиною міста в напрямі Голляндського тунелю. Не їхали, — а сунулись забитою автами дорогою, та вже за Гавстоном стало так глітно, що їхати не було як. Ще кілька спроб, і сотні розпечених сонцем авт застрягли в безрусі.

— Щось сталося, іду розвідати, — сказав Іван, і пішов між шоферів.

А справа була скомплікована. Нюйоркська поліція вийшла на страйк, пікетувала в'їзд до тунелів, і ми, з-поза Ню Йорку, попали пастку.

Мені прийшла фантазійна ідея вирватись у бік з тої гущі, поїхати вниз Мангеттену, лишити авто в ґаражі і сабвеєм діставатись додому.

Іван не похочував, але іменинниці ніяко перечити, і ми просунулись у напрямі „Чайна-Тавну". Кажу — просунулись, бо авт було повно, їхати хідником, сюди й туди і як хто хотів, бо поліцаїв не було, був страйк.

Чим ближче до маґістрату, тим більший автовий рух. Я висіла з авта сама, щоб пішки дістатися до підземки, а Іван завернув „коня", і рішився чекати в черзі хоч би й до вечора.

Я тюпала й тюпала вузькими китайськими вуличками в полоні екзотичних вітрин. Печені, іБслизлі качки висіли ув вікнах на сонці, намагаючись заманити клієнтів. А тих останніх було повно, один на одного схожі, як дві краплі води. Говіркі, ділові, метушливі, не звертали уваги на страйк. По крамницях був спокій.

Довкруги маґістрату широким перснем стояла поліція пліч-о-пліч, всі в однострях, біля тисячі люда. Рух на дорогах завмер і тільки п'ятка за п'яткою, (поліцисти в цивілю) маршували довгою лавою.

Перебитись крізь їхні ряди ніхто не смів, і я стояла, мов на якомусь вогні, а вогонь жагучого сонця сипався з неба на землю. Та ось маршують жінки поліцистів з візочками та дітьми, маршують збитою лавою, з таблицями в руках.

— Тут я проб'юся, — майнуло мені в голові і я замішалась з ними.

— Де твоя таблиця, закричала якась сорока, і встромила мені силоміць цупкий патик.

— Я не протестую.

— Тут всі протестують, і ті що в джинсах, і ті, що в модних костюмах. Тримай патик і не смій виходити з рядів.

— Я не належу...

— Все одно, з якого „прісинкту", вся поліція страйкує, розумієш? Я глянула тільки на „мій" напис, там стояло: „Ми проливаємо кров, а ви нам даєте горішки".

На закруті влетіла бомбою ще одна запізнена жінка і я встромила їй в руки мій патик. Мале замішання закрило щасливо мою втечу. І коли нюйоркська поліція дістане добавку „горішків", — чимала тут заслуга і моя...

П. П.

ВІНЧАННЯ 4,150 МОЛОДЯТ і 100,000 ДОЛ. ДЛЯ АРАНЖЕРА

Америка є раєм для молодих осіб, які здобувають собі тут освіту і мають найкращі можливості осягнути добробут. Але Америка є теж раєм для спритярів, які мають хист, придумливість і енерґію використовувати тутешню найбільшу свободу для придумування і реалізування своїх витівок — підприємств, які насправді ледве чи найбільшим фантазерам снилися.

У четвер, 1-го липня ц. р., сталася така одна подія, яка — як твердять газети — негайно попала до окремої книги „Світових рекордів": у Медісон Сквер Ґарден — найбільшій у Ню Йорку і одній із найбільших у світі заль, насправді спортовій і розваговій арені, відбулося вінчання понад 2,000 пар — 4,150 чоловіків і жінок, на церемонії, яка згуртувала — разом із родинами молодих і запрошеними гістьми близько 20,000 осіб. Ініціятором цієї імпрези, організатором і виконавцем у ролі духовника, який проголошував, що він і вона, наречений і наречена, стали подружжям, був контроверсійний єпископ Сан Мун, кореєць, натуралізований американець, який заснував масову церковну секту, яку назвав „Уніфікаційною Церквою". У цій Церкві Сан Мун є справжнім владарем душ своїх вірних, для яких створив не тільки відповідний церковний ритуал , але й гуртожитки, до яких доступ дістають звеличники Сан Муна. Вони платять за цей привілей поважні суми, з він займається також такими справами, як призначування членам його „Церкви", з ким вони мають одружуватися, тобто мужчинам — їхніх дружин, жінкам — їхніх чоловіків. Який поважний успіх має таке посередницьке подружнє бюро — доказує власне масове вінчання переважно молодих 2,075 мужчин із 2,075 дівчатами чи жінками. (Серед вінчаних була одна українська пара).

Але тут справа була не так у любові, як радше мабуть у бізнесі. Кожний з отих 4,150 матримоніяльних партнерів мусів заплатити на покриття адміністраційних коштів по 300 дол.: оплата винайму арени, на заплату оркестрі, фотографам, за пошлюбні обручки, дозвіл на вінчання від цивільного міського уряду і на весільну перекуску. Це ніби невелика сума, навіть поруч із окремим видатком на весільний одяг для молодої і молодого, тотожний для всіх учасників (сукні і вбрання треба було купити собі самому). Але купецька калькуляція, видно, була правильна, бо, — твердять нюйоркські газети, — „Церква З'єднання", голова якої Сан Мун є водночас її скарбником і фінансовим контролером, заробить „шестициферну суму", себто вище 100,000 долярів.

Але на цьому ще не кінець. Всі три нюйоркські англомовні щоденники, „Ню Йорк Таймс", „Дейлі Нюз" і „Ню Йорк Пост", твердять, що за тими вінчаннями криється розрахунок, щоб облегшити одному з повінчаних — йому чи їй, швидше отримання американського громадянства, бо молодий або молода є американцями. Деякі такі подружжя, — здогадуються репортери, — повінчані тільки „на показ". Сан Мун напевне знає це, можливо навіть свідомо і пляново сприяє такій процедурі, і не всі переконані, що він робить це з милосердя і задля „гарних очей" своїх парохіян, а не задля наживи.

Американські власті, очевидно, знають докладно про ту „Уніфікаційну Церкву" і її засновника та голову, тим паче, що були вже часті скарги батьків, які шукали за своїми дітьми, що опинилися у гуртожитках цієї Церкви. Сан Мун відповідав уже перед судом за „неправильні" зізнання щодо прибуткового податку. Його признали винуватим, але справа тягнеться ще по судах. В Америці завівся наче звичай, що коли влада знає, що хтось переступає закон, але нема на це достатніх доказів, то бодай карається його за неплачення податків. Так було не раз із деякими, наприклад, членами з рядів „зорганізованої злочинности", яких карав суд не за їхні „мафійні" дії, а за уникання плати податку.

Вінчання 4,150 осіб у Медісон Сквер Ґардені в Ню Йорку спонукує до поважних міркувань на тему відносин у цій країні, де безмежна свобода дає поштовх до доброго, але і до сваволі. Розмежування Церкви від держави і повна релігійна толеранція доводить до лябіринту віровизнань, до творення безлічі сект, тим паче, що люди, відчуваючи пересит матеріялізмом, звертаються у сторону містики. Ясно, що цей гін частогусто використовують не тільки ідеалісти-проповідники нових релігій, але і різні спритярі у погоні за грошем з кишень наївних. А наївних, легковірних і готових стати предметом визиску спритярами — ніколи не бракувало; в Америці є їх безліч. Американське законодавство і ультратолерантні обичаї визнають леґальність подруж, що їх проголосив навіть Сан Мун, бо віра людини є її приватною справою, як приватною справою є те, як і де люди вінчаються

Таке можливе тільки в Америці. Вона славилася і славиться різними ділами і порядками та дивоглядними видовищами, але те колективне вінчання в Медісон Сквер Ґарден у Ню Йорку є найбільш дивоглядною річчю навіть для Америки й Ню Йорку.

НА КРИЛАХ СПОМИНІВ

ЕКО на Союзівці

У „Свободі" з 3-го червня ц. р. ред. Іван Кедрин, як же слушно відмітив, що цьогорічною малярською виставкою в мотелі „Ксеня" в Гантері Едвард Козак-Еко розпочинає уже третю декаду своїх мистецьких виставок в цьому американському Космачі, як дехто називає Гантер, До того ж наш незрівняний Еко саме в цьому році відзначає своє юне 80-річчя!

З нагоди цієї ювілейної дати нехай нам буде дозволено на крилах споминів вернутися 28 років назад, до літа Божого 1954, коли Еко вперше відвідав Союзівку і провів на цьому клаптику України в Америці свої перші літні вакації, розуміється в милому товаристві Шановної пані Марії — Дорогої Мами...

Я сподіваюся, що й навіть дехто з редакторів „Свободи", молодшої „шихти", не повірить мені на слово, якщо я тут напишу, що в тих давніх роках на Союзівці ще не існувало концертової залі „Веселки", так прекрасно потім Еком розмальованої, ані Союзового „Чорного моря" — чудового басейну, ані плятформи для танців під зоряним небом Союзівки, ані погуцуленого паном управителем Квасом бару „Трембіта"!

Та що й казати! Дозвольте пригадати вам, що в літньому сезоні 1954 року ще не було на Союзівці пана управителя Кваса! Я знаю і розумію, що це справді декому не поміщується в голові і переходить, як то кажуть, „всяке людське поняття", що Союзівка могла існувати без пана Кваса! Але з пожовклих сторінок „Свободи" виходить ясно, що справді декілька років Союзівка мучилась без нього! Цей історичний факт віднотований також на сторінках такого поважного журналу, як дітройтський „Лис Микита".

Якщо в когось донині зберігається вакаційне число „Лиса Микити" за липень-серпень 1957 року, той на власні очі може побачити, як виглядала тоді Управа Союзівки, в карикатурі Ека. На шестій сторінці цього вакаційного числа красується такий образок: попереду з повагою маршує пес Чемний, за ним Славко Балабан, що виконував тоді ролю пана Кваса, а за ним

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Оренчук

УКРАЇНІКА В БРИТАНСЬКІЙ БІБЛІОТЕЦІ

1

Можу одверто, не посилаючись на докази життєвого досвіду, твердити, що американські бібліотеки є духовотворчим праобразом своєї суспільности. Публічні бібліотеки заспокоюють смак широкого читацького загалу й їх збірки обмежуються до легкого літературного жанру (новелі, романи, поезії, спомини, біографії) і популярних історично-суспільних праць. Університетські, спрямовані на вирощення молодого научного нарибку, вирізняються селективними предметними збірками, присвяченими окремим родам науки. Збірки научно дослідних інститутів охоплюють своїм змістом одну специфічну галузь науки, яку вони досліджують.

Їхні збірки віддзеркалюють інтелектуальний смак читача, заспокоюють діяпазон зацікавлення научно-політично-суспільно історичними явищами відповідно до рівня освіти, тому вони є різнорідні і кожна з них має особливо добірну групу читачів. Дослідник нуклеарної фізики не шукатиме наукових джерел для своїх дослідів у публічній бібліотеці, бо там таких немає, студент, вивчаючи модерну хемію, зосередиться на університетській бібліотеці, бо знає, що специфічна колекція дослідних інститутів вимагає завершеного знання, а пересічний обиватель, без витонченого і вирізьбленого інтелектуального загострення буде масовим споживачем духового покарму, що йому постачатиме публічна бібліотека. Отже, можна сказати, що американська бібліотека є утилітарною, спрямованою на вимоги читача, зорієнтованою на окремі суспільні кляси відповідно до їх інтелектуального наснаження, і служить виключно практичним цілям.

Британська бібліотека, як я запримітив по моїх коротких, однак докладних обстеженнях, поставила собі інше завдання — бути науково-дослідною скарбницею усіх культурних народів світу, й є справді, незаступимим джерелом дослідів для їх політично-історичних і культурно творчих розвоєвих процесів. У ній я знайшов книжки в мовах европейських, азійських і африканських народів.

Мене цікавила україніка, тому я хочу поділитися своїми спостереженнями тільки в цьому напрямі. Вже сам факт придбання обильної кількости друкованих матеріялів про історію України, її мову, культуру, письменників і її Церкви від найдавніших часів аж по сьогодні і відсутність українського читача в Англії, потверджує думку, що Британська бібліотека є універсальним зберігачем духових скарбів різних народів. Її збірка зродилася, зростала й поповнюється кожночасно не під тиском вимог чи потреб українського читача, бо такого не було. Українська еміґрація в Англії є найновішою і зродилась вона в повоєнний період по Другій світовій війні і не могла мати найменшого впливу на придбання збірки.

Ще, заки проаналізую україніку, коротко подам історію Британської бібліотеки. Постала вона з різнорідних збірок поодиноких аристократичних родів в 1753 році, й її первісна назва була Бібліотека британського музею. Назву пов'язано з музеєм, бо її приміщено в одному з найбільших музеїв, що сьогодні займає площу одного бльоку. З бігом часу до цієї бібліотеки включено ще наступні бібліотеки: Національну центральну бібліотеку, Національну позичкову бібліотеку науки і технології, і Британську національну бібліографію. У 1973 році перезвано її на Британську бібліотеку. Вступ до неї — обмежений часом і не всі бажаючі можуть користати з неї. Відвідувач мусить доказати, що він працює науково. Для цієї цілі він виповнює двосторінковий формуляр, відбуває інтерв'ю, по апробаті роблять йому світлину, і щойно тоді він має вільний вступ. Така гостра перевірка мене насторожила й я пояснював цю неоправдану обережність розперезаним бюрократизмом. По перших розшуках за допоміжними засобами, що допомогли б мені відкрити українську збірку і по розмові з бібліотекарем, я щойно тоді зрозумів доцільність цих твердих охоронних засобів і їх пильне застосування. Довідкова бібліотека включає понад дев'ять мільйонів найстарших, найцінніших підручних книг (енциклопедії, словники, бібліографічні показники), що для кожного дослідника є найчастішим, найдоступнішим і найскоршим джерельним матеріялом для провірки дат, подій і поглиблення предметної бібліографії. У ній же міститься теж понад сто п'ять тисяч манускриптів, що своїм змістом сягають від найдавніших часів, наприклад: Велика хартія свобід з 1215 року, королівські закони, папські енцикліки і булли, перша Біблія Ґуттенберґа, перша церковно-слов'янська Біблія, друкована в Болгарії, листи найдавніших державних мужів і літераторів світу, і завершують найновіший період Другої світової війни. Це ж бо, було б найлегше місце крадежі прецінних документів для міжнародних грабіжників, якщо б такої стислої контролі читачів не було. Дальше, така контроля є оправдана теж, бо книгозбірня містить поголовно перводруки, недоступні сьогодні на книжковій біржі, і вони є підбадьорюючим стимулом до крадежі. Американські бібліотеки розв'язали справу крадежі книжок, впровадивши автоматичну електронічну систему, що кожночасно виявляє неуповажненого посідача книжки.

Плянуючи здійснити свій запроєктований дослід, я станув перед непоборною перешкодою — браку головного каталогу, а це ж основне джерело, що уможливило б устійнити українську збірку. Для американського бібліотекаря, не важливе, чи він знає прізвище автора чи титул книжки, для нього основне знання предмету і каталог. Знаючи предметний заголовок, американський бібліотекар знайде усіх авторів. Шукаючи за авторами, які писали на тему української мови, він знайде під окремими заголовками: граматика, фонетика, морфологія, синтакса, лексика, і т.д., прізвище автора і титул книжки, що кожний з них зокрема писав на цю тему. Ця методична перешкода, що виринула з браку каталогу, змусила мене шукати поради в бібліотекаря. Приязний бібліотекар пояснив, що каталог заступають Індекси, споруджені в поазбучному порядкові, а довідкові матеріяли про Україну розміщені у слов'янському відділі. Кожний індекс — це товста книга на тисячу сторінок, розміру 12 x 10 інчів, в якому є вміщені картки з описом кожної книжки. Мова картки вказує на мову автора і усі вони тематикою відносяться до різних проблем. Слідкуючи за чистотою рідної мови, я ствердив, що на всіх картках зберігається літературна мова, позбавлена найменших русизмів. Навіть мову книг, друкованих в XIX ст., вірно передано „йорчиками", що їх сьогодні вже немає.

(Продовження буде)

ПОВІДОМЛЕННЯ МИТРОПОЛИЧОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

П О Д Я К А

Почуваюся до обов'язку скласти щиру подяку ВПрепод. протопресвітерові С. Білякові і членам очоленого ним Комітету, який, до речі, постав без мого відома, за їхній труд для відзначення 40-ої річниці мого єпископського служіння Богові, рідній Церкві й побожній українській людині.

Окрему сердечну подяку висловлюю організаціям та науковим і громадським установам, які були ласкаві прислати мені свої привітання і зворушливі побажання.

Особливу подяку складаю таким самим, як і я, сивим Братам і Сестрам у Христі, котрі вітаючи мене, пригадали мені спільно перебуті жорстокі часи останньої світової війни та незабутній Київ і всю Україну у тих роках, коли короткотривала радість зникла у серпанку найчорнішого смутку.

Спаси, Боже, тих друзів і приятелів та членів тих організацій, які, йдучи за українським стародавнім звичаєм обдарували мене різними дарунками, частину з яких я вже передав чи то церковним установам, чи то громадським і науковим організаціям, або окремим особам, які були і є у більшій потребі ніж я.

Нехай же Всемилостивий Господь обдарує Своїми ласками і щедротами відомих і невідомих мені моїх добродіїв. З правдивою любов'ю у Христі

† МСТИСЛАВ, Митрополит

Червень 30, 1982 р. Б.

•

Як досі, з нагоди 40-ліття єпископського служіння ВЛАДИКА МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ поділився одержаними ним дарунками з такими установами:

1. „Дім Укр. Культури", С. Бавнд Брук, на сплату боргів за будову	$7,000.00
2. Св. Софійська Духовна Семінарія	1,250.00
3. На пам'ятник бл. п. Митрополитові В. Липківському	500.00
4. На будову церкви в Бельгії (буд. для відзн. 1000-ліття Хрещення України	300.00
5. Укр. Вільній Академії Наук (УВАН)	250.00
6. Наукове Т-во ім Т. Шевченка у США	250.00
7. Колеґія Св. Андрія, Вінніпеґ, Канада	250.00
8. Укр. Вільний Університет, Мюнхен, Зах. Німеччина	200.00
9. Чотирьом студентам Семінарії -іподияконам	200.00
10. В-ву „Волинь"	200.00
11. Табір „Всіх Святих" УПЦеркви у США	150.00
12. Інститут св. Володимира в Торонто, Канада	150.00
13. Журнал „Віра" Об. Укр. Прав. Сестрицтв УПЦеркви в США	100.00
14. Бібліотека С. Петлюри у Парижі	100.00
15. В-во „Укр. Слово" у Франції	100.00
16. В-во „Укр. Вісті", Дітройт, США	100.00
17. Світова Федерація Укр. Жіночих організацій — СФУЖО	100.00
18. Об. Сестрицтв УПЦеркви в США, на видання англ. версії Енциклопедії Українознавства	150.00
19. П'ятьом студентам з ЗСА, які студіюють в Европі по 50.00 дол.	250.00
20. Автобус для учасників курсу юних виховників на таборі ОДУМ „Київ"	392.00

Євген Грицяк...

(Продовження зі стор. 2)

неоднаково розцінюють? Чому Ви, товаришу Брежнєв, підписаши Заключний Акт Гельсінкських угод, у якому, між іншим, говориться, що громадяни всіх країн-учасниць угод мають право одержувати і розповсюджувати інформацію незалежно від державних кордонів, самі користуєтесь тим правом і свою інформацію розповсюджуєте, а мені за посередництвом органів держбезпеки погрожуєте судом?

Приклад: якось до мене додому прийшов працівник оперативного відділу Ів.-Франківського УКҐБ майор Петренко і каже: „Ну, що, Євгене Степановичу, ви, напевно, думаєте, що органи притихли, і що вам так і пройде? Ні, помиляєтесь, так вам не пройде! Ми вже розпоряджаємо всіми необхідними доказами: ваша книжка, яка вийшла у ЗСА, у нас уже є; стилістична експертиза встановила, що стиль ваш, і даремно ви не хотіли віддати нам копію вашого рукопису, боючись, що вона може бути використана проти вас як речевий доказ. Ваш рукопис уже у нас, ну а у вас є машинка, перевірити не важко. От і все. А, може бути, — продовжує він, — ви розраховуєте, що на Заході зчинять крик із-за вас і тому ми вас не торкнемо? І тут ви помиляєтеся. Ми маємо тепер дві головні уколи, це Афганістан і Польща, а на такі дрібниці, як ви, тепер ми не звертаємо жодної уваги".

Я ніколи не відрікався від своїх спогадів, навпаки, я завжди говорив: „Так, я написав їх, і я сам пустив їх на публікацію. Вони опубліковані з мого відома і дозволу".

Тому всі перераховані майором Петренком докази я уважаю зовсім зайвими, і вони мене зовсім не цікавлять. Цікавить мене зовсім інше:

Чому мене збираються судити?

Вас же ніхто не судить?!
10.10.1981 р.

Грицяк Євген Степанович, с. Устя, Снятинського району, Івано-Франківської области, Української РСР".

ЕКО на...

(Продовження зі стор. 2)

пан Данило Слободян з файкою в зубах і з фотоапаратом. Збоку підпис: „Управа Союзівки".

На цьому місці хочу звернути вашу ласкаву увагу на факт, що теперішній „Чемний" ч. 3, є внуком того першого „Чемного", що його пан Еко увіковічнив портретом у вищезгаданому числі „Лиса Микити". Тут також виринає на світло денне дуже яскравий момент, що характеризує мистецьку творчість Едварда Козака: з усіх людських істот на Союзівці він залюбки робив карикатури, одного пса-Чемного малював „нормально", так би мовити, „по-людському", з очевидною дозою симпатії, теплоти...

Так склалося, що і я мав щастя гостювати тоді на „клаптику України", коли Еко з „Мамою" проводили там свої вакації, тож не тільки „Чемний" але й внизу підписаний удостоївся дружнього шаржу роботи Ека і то на фоні бару „Трембіта", куди підписаний в тих часах доволі часто учащав, чи то в характері „соліста", чи в товаристві незабутнього друга Миколи, земля йому пером...

Та й ще пригадується дуже важливий момент, що тоді на Союзівці засідала Екзекутива Головного Уряду УНСоюзу під головством покійного головного предсідника, Дмитра Галичини, а йому асистували: головний касир Роман Слободян, головний секретар Григорій Герман, теж на жаль, уже покійні, а з живих були тоді присутні адвокат Михайло Пізнак і тодішній редактор „Свободи", Антін Драган (тепер „редактор-емерит".)

Ось і темпом блискавки розійшлась між головними урядниками сенсаційна вістка, що з Дітройту прибув такий маляр-карикатурист, спеціяльно для того, щоб поробити карикатури з союзових парсун!

Це треба було бачити як того дня, в їдальні, під час обіду, члени Екзекутиви витягалися паструнко перед Еком, які приємні міни до нього робили, як солодко всміхалися, ніби асекуруючись заздалегідь, щоб їхні карикатури не вийшли занадто карикатурно. А перший директор Курсів Українознавства, теж уже покійний, професор Кисілевський, обідаючи, для всякого пожарного випадку, прислонив достойне обличчя „Свободою", що йому і так багацько не допомогло, поскільки око мистця-карикатуриста неначе рентґенівське проміння пронизує все наскрізь.

Ікер

В ПАМ'ЯТЬ КРАЯНА

бл. п. МИХАЙЛА САҐАТОГО

$50.00 на Патріярший Фонд складає

МИХАЙЛО ШИПУЛА з РОДИНОЮ

П О Д Я К А

З волі Всевишнього дня 14-го травня 1982 р. відійшов від нас несподівано на 31-му році життя наш Найдорожчий Син

бл. п. БОРИС ДМИТРО КОМАРНИЦЬКИЙ

Похорон відбувся 18-го травня 1982 р. з катедри св. Йосафата на цвинтар „Парк Лови" в Торонто.

Цією дорогою складаємо щиру подяку о. д-рові Р. Даниляковi, о. О. Ґошуляковi і о. М. Байраковi за відслуження панахид і похоронних відправ та за вислови співчуття.

Сердечну подяку складаємо п. д-рові М. Климишинові за прощальні слова над могилою Покійного, як рівнож п. М. Сявакові, п. М. Кавці, п. О. Комарницькому, п. Р. Ломазі за прощальні слова під час тризни і п-ні Я. Ломазі за перепровадження збірки.

Ми також вдячні Родині та численним нашим Приятелям і Знайомим котрі прибули здалека і зблизька та своєю участю в панахидах і похороні спільно з нами прощали Покійного в Його останній дорозі. Дякуємо всім за зворушливі вислови співчуття, за квіти, за датки на Патріярший Фонд, на Пластовий Видавничий Фонд, Інститут св. Володимира та поминальні Служби Божі за спокій душі Покійного.

Хай ласкавий Бог винагородить всіх сторицею.

З глибоким висловом вдячности

Батьки — МАРІЯ і БОГДАН КОМАРНИЦЬКІ

За квіти дякуємо: хорові св. Йосафата, п-ву М. і Р. Королюкам, п-ву О. і А. Чорніям, Родині Комарницьких з Ню Йорку, Родині Гладунів, Родині Спас, Родині Олійників, Родині Ґрапків, Родині Монсон, дост. майорові Флин і співробітникам, п-ву Т. і П. Яцик, співпрацівникам „Плаза Готель", п-ву М. і Б. Беблюкам, співпрацівникам Й. Б. „Рід", п-ву С. і А. Спровері.

За Служби Божі: дост. Н. і Г. Пелюк, д-р М. і О. Климишин, п-во Я. і К. Росоли, п-ву Г. і О. Сливка, п-ні І. Масна. п-ні Р. Івасиків, п. Г. Калинович, Союз Українок з Фенікс, Аріз., ЛУКЖ св. Йосафата, п-ні М. Дулин, п-ву М. і І. Пилюкам.

На Інститут св. Володимира: суддя Б. і С. Дніпро — $100.

На Патріярший Фонд — Т-во Св. Софія:

$100.00 — Богдан і Марія Комарницькі

По $50.00 — Володимир і Лідія Комарницькі, д-р Н. Ковальський, Ірина і Роман Вжесневські, Марія Комарницька, Оксана Роман.

По $40.00 — Мирослав Сявавко, М. Мазуренко.

$28.00 — Омелян Комарницький.

По $25.00 — В. Шарун, В. Миськів, „Ортопедік Спеціяліст" П. С., П. Сливка.

По $20.00 — Роман і Анна Бойцун, В. Лучків, Т. і І. Турчиняки, І. Кушпета, Т. Вандергейден, Т. Ґрапко, С. Яримович, Ярослава і Роман Ломаґи.

$15.00— Н. Яцик.

По $10.00 — М. Павлишин, В. М. Мазярі, Н. Штогринець, Ґ. Токар, В. Коваль, М. Кавка, Д. Темник, В. Саламон.

$5.00 — М. Дулиба.

Всім жертводавцям щире — велике СПАСИБІ.

Дорогому Покійному Борисові ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

СОВЄТСЬКИЙ МІНІСТЕР ОБОРОНИ ДІМІТРІЙ Устінов знову заатакував Уряд З'єднаних Стейтів Америки за те, що він нібито не поважно ставиться до розпочатих в Женеві переговорів про редукцію стратегічної нуклеарної зброї і не бажає включати у переговори ракет середнього засягу. На думку західніх дипломатів, Москва дещо денервується не самим фактом американського становища, а західньою неуступчивістю, якщо йдеться про совєтські вимоги. ЗСА запропонували в Женеві, що вони зрезигнують з розміщення своїх ракет середнього засягу в Західній Европі, якщо СССР розмонтує свої ракетні гнізда, вже раніше заінстальовані в Центральній Европі.

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ невіджалуваної смерти нашого Найдорожчого Одинокого СИНА І БРАТА

бл. п.

МАРКА ЛЮБОМИРА ГЕВРИКА

який загинув трагічно в автомобілевому випадку 19-го липня 1978 р. в Монтреалі, Канада, як нев'янучий вінок на Його могилу складаємо 25.00 долярів на ПРЕСФОНД „СВОБОДИ".

Мама — СТЕФАНІЯ
Тато — ІВАН
Сестри — ЛІДІЯ і МАРІЯ з чоловіком ЛЕВОМ ЧИРОВСЬКИМ та сином МАРКОМ

Повідомляємо Рідних, Друзів і Знайомих, що наш Стрийко

бл. п.

о. мґр ТЕОФІЛЬ БЕМКО

упокоївся 21-го травня 1982 р. в Брюховичах коло Львова

Колишній вояк УГА, колишній пластун — один з перших Гетьманських Скобів Українського Пластового Уладу на Рідних Землях

залишив дружину Ольгу (з Єлюків), три доні: Орисю, Олю і Наталку і три сестри: Марію, Теклю і Ольгу.

Просимо живущих ще колишніх знайомих Покійного згадати, хоч і принагідно, Його — „вічного пластуна"... незлим тихим словом.

ЛЕВ І БОГДАН БЕМКИ

В глибокому жалю і смутку повідомляю Родину, Друзів і Знайомих, що після короткої і тяжкої недуги 14-го липня 1982 р. відійшов у Вічність мій Найдорожчий Муж

бл. п.

АНДРІЙ КУШНІР

на 67 році життя

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 16 липня 1982 р. о год. 7:30 вечером в похоронному заведенні Де Марко при 1019 State Rd. and Landis Ave., Vineland, N. J.

ПОХОРОН — в суботу, 17 липня 1982 р. з того ж заведення до української католицької церкви св. Миколая при Carmel Rd **Мілвілл, Н. Дж.**

Горем прибита

дружина — ІРИНА

•

Замість квітів проситься складати пожертви на добродійні цілі.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 15-го липня 1982 р. в ранніх годинах, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, відійшла у Вічність, після удару серця наша Найдорожча Дружина, Мамця і Бабуня на 72-му році життя

бл. п.

ІРИНА з ХОРКАВИХ ВИННИЦЬКА

уродженка Львова

ПАНАХИДА буде відслужена в неділю, 18-го липня 1982 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича при 109 E. Tabor Rd. **у Філядельфії, Па.**

ПОХОРОН в понеділок, 19-го липня 1982 р. о год. 9-ій рано з того ж заведення до церкви Благовіщення на Мелровс Парк при Олд Йорк і Валлей Рд., а звідтам на цвинтар у Факс Чейсі.

У глибокому смутку:

ВОЛОДИМИР — муж
МАРТА МОРАЧЕВСЬКА — донька з мужем АДАМОМ і сином ЮРКОМ
ІГОР — син з дружиною ДОРОЮ
СТЕФА — сестра з мужем ЮРКОМ і сином АНДРІЄМ в Україні
МАРІЯ ОРИЩУК — шваґерка зі синами
ЛЮБА СІКАЧОВСЬКА з мужем і сином двоюрідна сестра
Родина АНТОНА ВИННИЦЬКОГО з дружиною МАРІЄЮ і дітьми і сестрами ІРЕНОЮ і ДОРОЮ
МАРІЯ і ВОЛОДИМИР ВАРВАРОВІ — свати
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, й Україні.

В глибокому жалю і смутку повідомляємо, що 13-го липня 1982 р., на 92 р. життя в Статен Айленд, Н. Й. відійшла у Вічність, де немає ні болю ні печалі, наша Найдорожча Мама, Бабуня і Прабабуня

бл. п.

АННА з ВАҐУЛІВ БІЛОВУС

нар. в Золочеві-Фільварків, Україна

ПАНАХИДИ — 15-го і 16-го липня 1982 р. в похоронному заведенні Meislohn — Silvie **у Статен Айленд, о год. 8-ій веч.**

ПОХОРОННІ відправи о год. 9-ій рано в суботу, 17-го липня в українській католицькій церкві Пресвятої Тройці.

Тлінні Останки будуть перевезені на український православний цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

сини — ВОЛОДИМИР з дружиною ІРИНОЮ
СТЕПАН
ЯРОСЛАВ з дружиною АННОЮ
дочка — ОЛЬГА КОСАРЕВИЧ з мужем МИХАЙЛОМ
внуки — ГАЛИНА СТЕҐУРА з чоловіком МИХАЙЛОМ
МАРУСЯ КОСАРЕВИЧ, ЮРІЙ БІЛОВУС, ПЕТРУСЯ АЛЛЕН з чоловіком ҐЕРІ, СТЕПАН БІЛОВУС
правнучка — ДЖЕНІФЕР АЛЛЕН
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

•

Замість квітів родина Покійної просить складати пожертви на Патріярший Фонд.

Молодечий поклін піонерам

В наш тривожний час серед нас, українців, чуються тільки вислови турбот та побоювань за свою українську молодь, за її моральний та духовий стан, за наше майбутнє, як свідомої української громадськости в Канаді. Це турботи-побоювання батьків за своїх дітей, а провідних і відповідальних верств української діяспори — за наше майбутнє на чужині. Ці почування стосуються зокрема нас, у Канаді. Проте ці турботи одночасно збуджують неймовірні зусилля для запевнення українській діяспорі завтрішнього дня, — свідомого й здорового існування

Але якщо основним рушієм цих стремлінь серед старшого покоління є побоювання за нашу національну долю та зусильні намагання протидіяти всякій загрозі-небеспеці, то серед наших дітей та свідомої молоді проявляється інша сила — самовпевнення й спокійне усвідомлення себе, як нащадків духово здорового покоління сильних, гордих, працьовитих українців-піонерів, яким оце теперішнє молоде покоління демонстративно виявляє пошану і вдячність.

Цього року відзначається 90-річчя українського поселення в Канаді. І ось сумківська молодь Вінніпеґу в програмі Року Української Православної Молоді, відзначила ці роковини спеціяльним концертом-інсценізацією під назвою „До нових степів", що відбувся в суботу, 29-го травня, в театральній залі Плейгавз.

Концерт цей був дуже милою несподіванкою. Це перший концерт Вінніпеґського сумківського танцювального ансамблю; але одночасно — це також несподівано багатий вияв пошани української молоді до своїх батьків-піонерів, а також і до себе самої, як їхніх нащадків. Ця аматорська спроба молоді — надзвичайно шляхетна. Вона багата своїм духовним змістом, тематичним діяпазоном та енерґією артистичного виконання.

„До нових степів" — це драматичний концерт-інсценізація у двох діях. Перша дія — пролог, п'ять сцен та епілог — це драматичне представлення прощання українського емігранта з батьківщиною, його поселення в лісистій дичавині Канади і будова в ній примітивної хати, організація суспільного життя, побудова церкви, перше святкування Великодня, перший засів примітивно обробленої канадської цілини — поля й городу, перші жнива й несподівана зустріч з неочікуваним морозом. Далі представляється українське піонерське весілля, а за тим слідує епілог, в якому драматично передається релігійний і культурний зміст життя українця.

Все це зображується сценічно, на фоні двомовної розповіді журналіста Ігоря Шаварського та спогадів-переказів піонерів — Тараса Удода й Олександри Назаревич До того, прощання з Україною ілюструється висвітленням відповідних прозірок; рубання канадського лісу, будова піонерської хати, оброблення землі, її засів та збір жнив драматизується безмовним виконанням цієї праці членами ансамблю, а святкування Великодня — процесією та співанням „Христос Воскрес" й виставкою великоднього свячено-го.

Далі насвітлення духового життя українських поселенців представляється громадським ходом і співом трисвятої пісні „Святий Боже...", а українське піонерське весілля — представленням вінкоплетення, танцем „Прощання молодого" і самого весілля.

Перша дія була виконана членами вінніпеґського сумківського ансамблю. Друга дія, що була повним переданням українського культурного життя, скаладалася з танців, виступів сумківського бандуристського ансамблю з Гримсбі, Онтаріо, й дівочого співочого октету „Діброва" з Едмонтону..

Друга дія була надзвичайно приємною й жвавою. Всі сумківці-артисти не грали свою роль, а жили ними. Тут надія-життя та живі переживання людей випромінювалися з наших артистів-аматорів почерез всю інсценізацію, через те вони так полонили свою авдиторію, 1,200 осіб. Тим вони й заслужили добру оцінку від місцецького критика вінніпеґського щоденника „Фрі Пресс" Дона Андерсона під заголовком: „Вистрій таланту енерґізує "До нових степів"". Цей критик дав нашим сумківцям дуже приємну оцінку.

Свій трибут піонерам Вінніпеґський сумківський танцювальний ансамбль і сумківський хор приготовляли під проводом цілої низки людей, під загальною артистичною координатурою талановитої хореографки й учительки танків Ірки Балан. Скрипт приготовили Ірка і Василь Балани та проф. Роман Єринюк; костюми — Ольга Монастирська, спів — Василь Соломон; при цьому працювали й інші.

„До нових степів" — це прекрасний вияв живого духу українській молоді. Це багатий вклад усіх учасників-виконавців: членів сумківського танцювального ансамблю і хору з Вінніпеґу, бандуристів з Гримсбі й октету „Діброва" з Едмонтону. Чудове і саме закінчення цієї гарної інсценізації її закінчено громадським молебним виступом, зформованим навколо процесійного церковного хреста і двох хоругов (на сцені) у такий спосіб, що вся громада-молодь опромінила свою авдиторію духом дуже сильної й очевидної спонтанности.

Виходить, що саме це враження вони повинні були виконати і своїм співом молебних прохань, і тихим виходом зі сцени: до нових степів, до нових духових просторів свого молодечого життя, та до грядущих святкувань 1000-річчя хрищення України, на що було зроблено ясне вказання. З тими самими почуваннями і так надійно піднесена виходила з театру і вся зворушена публіка.

Чи можна тут зробити якісь завваги відносно цього концерту? Можна і треба Поперше, до першої дії „До нових степів" варто було б додати дещо жвавішої драматизації; обов'язково треба було доглянути, щоб мікрофон не псував такого важливого моменту, як спів Б. Василишина; оповідачі про піонерське минуле повинні бути краще підготовані, щоб мова виходила більш природно і приємніше; кому належить вдячність треба зробити це на сцені; а Ірка Балан мусіла б зійти із сцени з квітами. Аматорам прощається все. Але цього не можна переочити в майбутньому. Наша ж гарна сумківська молодь повинна об'їхати з цією своєю драматичною інсценізацією вдячности піонерам бодай по всіх більших центрах Канади. А за виконане — честь вам, хлопці й дівчата, і слава.

СУМК, Відділ Вінніпеґ

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА КАНЯ, член УНС Відд. 1-го ім. св. Андрія в Шамокіні, Па., померла 31-го травня 1982 року на 80-му році життя. Нар. 26-го вересня 1901 року в Шамокіні, Па. Членом УНС стала в 1935 році. Залишила в смутку мужа Стефана, дочку Джін і сина Володимира. Похорон відбувся 3-го червня 1982 року на цвинтарі „Сансет Меморіял Парк" в Олмстед Фоллс, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Юрій Полиняк, секр.

АМБРОЗІЙ ПЕТРО КОГУЛКА, член УНС Відд. 293-го ім. св. Миколая в Брукліні, Н.Й., помер 30-го травня 1982 року на 21-му році життя. Нар. 1961 року в Англії. Залишив у смутку батьків, брата і дві сестри. Похорон відбувся 5-го червня 1982 року на „Грінвуд Семетері" з Брукліні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Форостина, секр.

СТЕНЛІ КУПЧИК, член УНС Відд. 112-го ім. Св. Марії в Пармі, Огайо, померла 25-го травня 1982 року на 68-му році життя. Нар. 26-го березня 1913 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС став в 1947 році. Залишив у смутку сина Давида, дочку Лінду і брата Еміля. Похорон відбувся 28-го травня 1982 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Капраль, секр.

МИХАЙЛО БАСАРАБ, член УНС Відд. 14-го Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н.Дж. помер 14-го травня 1982 року на 86-му році життя. Нар. в Демянові, пов. Рогатин, Зах. Україна. Членом УНС став в 1934 році. Залишив у смутку ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 18-го травня 1982 року на цвинтарі „Меморіял Ґарденс" в Дельтоні, Фла.

ВічнаЙому Пам'ять!
М.П. Отрок, секр.

МИХАЙЛО КОГУТ, член УНС Відд. 213-го в Джерзі Ситі, Н.Дж., помер 23-го травня 1982 року на 85-му році життя. Нар. 26-го грудня 1896 року в Західній Україні. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Елєнору Басараб і сина Василя. Похорон відбувся 27-го травня 1982 року на цвинтарі „Ню Йорк Бейвю" в Джерзі Ситі, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Козак, секр.

ОЛЕНА ФЕДАК, член УНС Відд. 433-го Т-ва ім. Івана Мазепи в Вест Айсліп, Л.І., Н.Й. померла 27-го квітня 1982 року на 85-му році життя. Нар. 1897 року у Львові, Зах. Україна. Залишила в смутку дочку Олю Кузьмович, двох внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 30-го квітня 1982 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Іванна Завируха, секр.

КАТЕРИНА БРОЧКОВСЬКА, член УНС Відд. 427-го ім. Івана Франка в Ст. Катерінс, Онт., померла 18-го квітня, 1982 року на 77-му році життя. Нар. 1904 року в селі Соколівка, Золочів, Зах. Україна. Членом УНС стала 1953 р. Залишила у смутку брата Стефана Козла, сестри Ксеню Мігата і Анастазію Чухрай. Похорон відбувся 21-го квітня 1982 року на „Вікторія Ловн Семетері" в Ст. Катерінс, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Дяків, секр.

СТЕПАН ШАБАТУРА, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж., помер 2-го травня 1982 року на 58-му році життя. Нар. у 1923 році в Демс, пов. Стрий, Зах. Україна. Членом став 1949 року. Залишив у смутку дружину Евгенію, сина Володимира, доньки Евгенію і Марію та шість внуків. Похорон відбувся 5-го травня 1982 року на цвинтарі Св. Марії в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Мартиненко, секр.

ПАВЛО КОБЗАР, д-р права, член УНСоюзу Відд. 42-го ім. Т.Шевченка в Пассейку, Н.Дж., помер 19-го квітня 1982 року на 80-му році життя. Нар. 10-го травня 1902 року у Вільшанцях, пов. Золочів Зах. Україна. Членом УНС став у 1950 році. Залишив у смутку дружину Осипу, сина Богдана, брата Івана, дві сестри, двох внуків, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 24-го квітня 1982-го року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Блиха, секр.

ЙОСИФ ВОРОБЕЦЬ, член УНС Відд. 219-го ім. М. Грушевського в Нюарку, Н.Дж., помер 26-го квітня 1982 року на 64-му році життя. Нар. 20-го лютого 1919 року в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, синів — Івана, Марка, Йосифа, Василя і внучку Христину. Похорон відбувся 29-го квітня 1982 року на „Голлівуд Семетері" в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

КАТЕРИНА ТИРО, член УНС Відд. 161-го ім св. Василія в Ембридж, Па., померла 7-го березня 1982 року на 85-му році життя. Нар. 23-го листопада 1896 року в Зах. Україні. Членом УНС стала в 1951 році. Залишила в смутку синів Івана і Василя; дочок Стефу Кудріч, Марію Лисак і Рожу Роновську; вісім внуків і вісім правнуків. Похоромн відбувся 10-го березня 1982 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Джула, секр.

ПОЛІНА ІЛЛІНСЬКА, член УНС Відд. 320-го в Балтиморі, Мд., померла 8-го березня 1982 року на 86-му році життя. Нар. в 1896 році в Білій Церкві, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила в смутку сина Юрія. Похорон відбувся 13-го березня 1982 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Малко, секр.

ТЕОДОР МОСКО, член УНС Відд. 342-го Т-ва „Запорозька Січ в Картереті, Н.Дж., помер 14-го березня 1982 року на 65-му році життя. Покійний народився в 1916-му році в Перт Амбою, Н.Дж. Членом УНС став в 1948 році. Залишив у смутку дружину Олену. Похорон відбувся на цвинтарі св. Ґертруди в Кольоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Єлисавета Погода, секр.